

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 186. Conditiones, seu qualitates bonæ Confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

Supplem. q. 8. a. 5. ad 4. Quia (teste Tridentino c. 5) constat nihil aliud in Ecclesia à pœnitentibus exigi, quam ut quisque ea peccata confiteatur, quibus se Dominum Deum mortaliter offendisse meminert.

2288 Nec isti tenentur comparere coram Parocho, ut ipse agnoscat vultum pecoris sui. Si enim Parochus de agnoscendo pecoris sui vultu sollicitus sit, inquirat causam omniæ confessionis, tuncque Parochianus respondeat immunem se esse à mortali. Ita noster Thomas à Jesu, Cardinalis de Lugo, &c.

2289 Ad 3. respondeo affirmativè. Quia præcepto annuæ confessionis non satisfit nisi confessione mortali. Quam solum Ecclesia præcipit.

2290 Ad 4. respondeo affirmativè, si aliquid mortale admittit. Est communis sententia contra nonnullos. Quia (prout libro præcedenti in simili dictum est de præcepto communionis) annus per Ecclesiam non assignatur velut terminus, ultra quem obligatio non protrahatur; sed velut spatium, ultra quod confessio non differatur; prout colligitur ex consuetudine Ecclesiæ, quæ hujus præcepti transgressorem ab excommunicatione non absolvit, nisi prius anno sequenti confiteatur.

2291 Ad 5. respondeo probabile esse quòd sic. Tum quia à viginti annis non confessus, non tenetur hoc anno confiteri vigeties. Igitur anno præterito non confessus, non tenetur hoc anno confiteri bis. Tum quia in circumstantiis, de quibus agimus, eadem materia necessaria confessionis, eodem tempore præcepta est duplici præcepto confessionis, præcepto scilicet anni præteriti, simul & præcepto anni præsentis. Dum autem contingit, eandem materiam, eodem tempore, præceptam esse duplici præcepto, unâ eademque impletione illius regulariter satisfit utrique præcepto, uti constat in recitatione Horarum, ad quam Religiosus Sacerdos, eodem tempore obligatur ex præcepto Ecclesiæ, & præcepto Regulæ.

CAPUT CLXXXVI.

Condiçiones, seu qualitates bona Confessionis.

2292 **S.** Thoma, & Doctores passim, solent receuferi sexdecim, hiçce verbis comprehensa.

Sis simplex, humilis Confessio, pura, fidelis, Atque frequens, nuda, & discreta, libens, veracunda,

Integra, secreta, & lachrymabilis, accelerata, Fortis & accusans, & sit parère parata.

2293 Eas ad quatuor vel quinque reducit S. Carolus Borromæus, ut nimirum sit simplex, humilis, contrita, integra, parère parata.

Imprimis Confessio debet esse simplex (ait S. Antoninus 3. p. tit. 14. §. 12.) ut dicantur præciè peccata, cum circumstantiis suis, nec immisceantur superflua. Quod difficile est, & præcipuè idiotis, dicere peccata sua, quin addant multa superflua. Non tamen hoc habet vitare Confessionem, ex quo dicantur hæc intentione, ut declarent factum suum. Prudens tamen Confessor debet, quantum commode potest, hujusmodi narrationes superfluas facere resecare. Et qui indiget consolatione propter tribulationes, vel consilio propter dubia, post Confessionem factam, & absolutionem, talia dicantur, & non misceantur in Confessione, ne contritionis vim diminuant.

2294 Secundò, debet esse humilis, juxta illud Eccli. 3. Presbytero humilia animam tuam, ita scilicet ut non excuset quis peccata sua, nec ea tribuat defectui gratiæ, tentationi diabolicæ, vel proximo, qui nos ad peccatum induxerit. Quia (ut dicitur can. non est 15. q. 1.) non est quòd cuiquam

Tom. III.

nostram adscribamus erumnam, nisi nostræ voluntati. Nemo tenetur ad culpam, nisi voluntate propria deflexerit. Non habent crimen, quæ inferuntur reluctantiibus. Voluntarium sibi militem elegit Christus. Voluntarium servum sibi diabolus auctionatur: neminem jugo servitatis adstrictum possidet, nisi se prius peccatorum are ei vendiderit. Pulchrè etiam Author lib. de ver. & fals. pœnit. cap. 16. sentiat (inquit) culpam suam, nec velit excusare, ne augeat crimen, ut Adam, cui non sufficiebat peccasse, sed ampliavit crimen culpando uxorem, & culpam transferens in Autorem.

Tertiò, debet esse contrita, id est facta cum debita contritione. De qua satis actum est supra.

2295 Quartò, esse parère parata, id est facta animo parato ad obediendum Confessario in peccatorum retentione, seu absolutionis dilatione, sicut & in pœnitentiæ injunctio, præservativorumque remediorum præscriptione, juxta illud Augustini, relati can. consideret de pœnit. distinct. 5. Ponat se peccator omninò in potestate Judicis, in judicio Sacerdotis, nihil sibi reservans sui, ut omnia, eo jubente, paratus sit facere, pro reparanda anime vita, quæcumque faceret pro vitanda corporis morte; & hoc cum desiderio: quia vitam recuperat infinitam, ut Deus. Cum gaudio enim debet facere immortalis futurus, quæ faceret pro differenda morte moriturus.

2296 Quintò, debet esse integra: ut enim Tridentinum ait c. 5. unversæ Ecclesiæ semper intellexit institutam esse à Domino integram peccatorum confessionem. Est autem duplex integritas confessionis, materialis, & formalis. Materialis, in qua omnia mortalia à baptismo, vel ab ultima confessione admissa, quoad numerum, speciem, & circumstantias debitas, Sacerdoti exponuntur.

Formalis, in qua sola illa mortalia declarantur; quæ post debitum examen memoriæ occurrunt, non declaratis iis, quæ vel non occurrunt, vel juxta de causa omittuntur.

CAPUT CLXXXVII.

Materialis integritas Confessionis non est unversim necessaria, sed sola integritas formalis.

2297 **N**on nego confessionem esse debere materialiter integram, per se loquendo, & quantum moraliter possibile est (Dominus enim noster Jesus Christus . . . Sacerdotes suis Vicarios reliquit, tanquam Præsides & Judices, ad quos omnia crimina deferantur, inquit Tridentinum loco citato) sed cum eodem Tridentino affirmo, materiale integritatem non esse unversim præceptam, nec esse necessariam, dum aliqua mortalia, post debitum examen, memoriæ non occurrunt. Quia, ut idem Concilium profequitur, constat nihil aliud in Ecclesia à pœnitentibus exigi, quam ut quisque, postquam diligentius se excusserit, & conscientia sua sinu omnes & latebras exploraverit, ea peccata confiteatur, quibus se Dominum & Deum suum mortaliter offendisse meminert.

Unde valida fructuosaque est absolutio taliter contententium, tamen aliqua mortalia ex inculcata oblivione prætermiserint. Quia, uti Tridentinum habet citato c. 5. hæc ipsa quæ diligenter cogitanti non occurrunt, in unversum eadem confessione inclusa intelliguntur, ita ut indirectè simul cum confessis absolvantur.

2298 Quæ tamen clavibus postmodum subjicienda sunt, si memoriæ occurrant. Sic enim Christum instituisse scimus ex communi Ecclesiæ fideliumque sensu, necnon ex eo quòd Alexander VII. damnaverit hanc Recentiorum quorundam propositionem: peccata in confessione omiſſa, seu obliſa, ob instans periculum vite, aut ob aliam causam, non